

deinde dilucidum, quod aliquid aliud honorabilius esset, quam mens, id scilicet, quod intelligitur. Et intelligere profecto, quod intellectio, & quod pessimum intelligenti, inerit: quare fugiendum hoc sit. Etenim quædam melius est non videre, quam videre: alioqui non fuerit, quod optimum, intellectio. Se ipsam ergo intelligit, si est quidem, quod optimum est: & est intellectio, intellectio intellectio. At videtur semper alterius esse, tum scientia, tum sensus, & opinio, ac mens: in vero ipsius, præter necessitatem. Si aliud præterea intelligere, aliud intelligi sit, secundum quod horum inest ei bene esse, quædoquidem non est idem intellectio intellectio. Cum igitur non sit diversum ab eo, quod intelligitur, & intellectus, quæcunque non habet materiam, idem erunt, ac intellectio vna eius quod intelligitur. Item restat dubitatio, vtrum compositum sit, quod intelligitur. Mutatur etenim in partibus totius. An omne non habens materiam indiuisibile est? quemadmodum humanus intellectus, an compositorum, se in aliquo tempore habet. Nam non bene esse habet in hoc, aut in hoc, vetum in toto quoddam, quod optimum est, aliud ab eo existens. Sic autem ipsa sui ipsius intellectio, per totum æternum se habet.

CAPUT X.

Per scrutandum autem etiam hoc, quoniam modo natura vniuersi habeat ipsum bonum, & ipsum optimum: vtrum separatum quiddam, & ipsum an per se, an ipso ordine, an vtroque modo, quemadmodum exercitus: etenim bene esse eius, in ordine, & dux ipse est, ac magis ipse: non enim ipse propter ordinem, verum ordo propter ipsum est. Cuncta autem quemadmodum in domo liberis quidem minimè licet quodcunque facere, sed ea omnia, aut plurima, quæ ordinata sunt, mancipiis verò, & bestiis parum quod ad commune conferat, sed v plurimum quodcunque contingit (tale nanque principium cuiusque eorum, natura est) dico autem pariformiter, quod necesse est omnia in discrimine venire: & alia ita sunt, quibus omnia communicant ad vniuersum complendum. Quæcunque vero impossibilia, siue absurda aliter dicentibus accidunt, quævne

A *ἐπιτετα δὴλον ὅτι ἄλλο τὸ εἶναι τιμωτέρον ἢ νοῦς, τὸ νοούμενον. καὶ γὰρ τὸ νοεῖν καὶ ἡ νόσις ὑπαρξάντων, καὶ τὸ χεῖρον νοούμενον. ὡς φευκτὸν τῆτο. καὶ γὰρ μὴ ὄραν ἕνια, κρείττον ἢ ὄραν. ἐκ αὐτοῦ τὸ ἀφῖσον ἡ νόσις. αὐτὸν αἶσα νοεῖ, εἰσφῶ δὲ τὸ κρῖσσον. καὶ ἔστιν ἡ νόσις, νοήσεως νόσις. φάσκειται δὲ αἰεὶ ἡ ὀπτιμήμη καὶ ἡ ἀφῶσις καὶ ἡ δόξα, καὶ ἡ διακρίσις αὐτῆς δὲ ἐν παρέρρω. ἔτι εἰ ἄλλο τὸ νοεῖν καὶ τὸ νοεῖσθαι, καὶ πότερον αὐτὰ τὸ δὲ ὑπαρξάντων οὐδὲ γὰρ τὸ αὐτὸ εἶναι νόσις καὶ νοούμενον ἢ ἐπὶ ἑνῶν ἢ ὀπτιμήμη, τὸ πρῶτον, ὅτι ἡ ἀφῶσις ποικιλικῶν ἀνευ ὕλης ἡ οὐσία, καὶ τὸ τὴν εἶναι ὀπτιμήμη. δεκαρτηκῶν, ὁ λόγος τὸ πρῶτον, καὶ ἡ νόσις οὐχ ἑτέρου οὐκ ὄντος τῆ νοουμένου καὶ τῆ ἴδῃ, ὅσα μὴ ὕλην ἔχει, τὸ αὐτὸ ἔσται καὶ ἡ νόσις τῆ νοουμένου μία. ἔτι δὲ λέγεται δεσπορία, εἰσιωδῆτον τὸ νοούμενον. μεταβάλλει γὰρ αὐτὸ ἐν τοῖς μέρεσι τῆ ὄλου ἢ ἀδιαίρετον πῶς τὸ μὴ ἔχειν ὕλην, ὡς περὶ ὁ ἀνδράπινος νοῦς ἢ ὄρα ἢ ἢ σιωδῆτον ἔχει ἐν πνευχεῶν. οὐ γὰρ αἰεὶ τὸ δὲ ἐν τρεῶν, ἢ ἐν τρεῶν, ἀλλ' ἐν ὅλοι πῆ τὸ ἀφῶσον, ὃν ἄλλο π. οὕτως δὲ ἔχει αὐτὴ αὐτῆς ἡ νόσις τὸν ἀπτετα αἰώνια.*

Κεφάλαιον ι.

D *Ἐπισκεπτόν δὲ καὶ ποτέρος ἔχει ἡ τῆ ὄλου φύσις τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ ἀφῶσον. ποτέρον κειωρεσιμῶν πῆ, καὶ αὐτὴ κατ' αὐτὸ, ἢ τῆ τῶν ἔν, ἢ ἀφοπότερος, ὡς περὶ σπῆ τιμω. καὶ γὰρ ἐν τῆ τῶν ἔν καὶ ὁ σπρατηρός, καὶ μῶλλον αἰών. οὐ γὰρ εἶσθ ὄρα τῶν ἔν, ἀλλ' ἐνεῖναι διὰ τῶν ὄντων πῆ τῶν δὲ σιωδέτα κτῆ πῶς, ἀλλ' οὐχ ὁμοίως, καὶ πῶς τῶν καὶ πῶς τῶν καὶ φυτῶν καὶ οὐχ οὕτως ἔχει, ὡς περὶ μὴ εἶναι δεκτέρον πρὸς δεκτέρον μὴ εἶναι ἀλλ' ὄρα πῆ. πρὸς μὲν γὰρ ἐν ἀπαντα σιωδέτα κτῆ, ἀλλ' ὡς περὶ ἐν οἰκίᾳ τοῖς ἐλευθεροῖς ἡμῶν ἔξῃ ἐστιν ὅ, πῆ τυχε ποιῆν, ἀλλὰ τὰ πῆ τῶν ἢ τὰ πῆ εἶσα τετα κτῆ. τῶς δὲ ἀφῶσις πῶς καὶ τῶς δεκτοῖς μικρὸν τὸ εἶς τὸ κοινόν, τὸ δὲ πολλὸ ὅ, τῆ τυχε. τοιαύτη γὰρ ἐκείνου ἀφῶσις, ἀμῶν ἢ φύσις ὄρα. λέγω δὲ οἶον, εἶς τῆ πῆ διακριτικῶν αἰάγκη ἀπαντα ἐλθεῖν, καὶ ἄλλα οὕτως ὄρα ὄν κοινανεῖ ἀπαντα εἶς τὸ ὄλον. ὅσα δὲ ἀδύνατα συμβαίνει ἢ ἀποπα τοῖς ἄλλως λέγουσι,*

quævne